

The Message of the Ram: Eternal Connection

31 Eliezer: The Ram

(ח) ואזור עור במתניו ונ'. רח"ד אומר: אותו איל שנברא בין השמשות [אילו של אברהם אבינו], לא יצא מסנו דבר לבסוף, אפרו של איל הוא יסוד של מזבח הפנימי, נידים שלו היה לעשרה נבלים של כנור שהיה דוד מנגן בו, עורו הוא אזור עור במתניו של אליהו, קרנו של שמאל הוא שתקע בו בהר סיני, שנאמר (שמות י"א): והיה קול השופר, קרנו של ימין שחיא גדולה משל שמאל שהוא עתיד לתקוע בו לעתיד לבא, שנאמר (ישעי' כ"ח): והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ונ' א). (פרקי דר"א ל"א)

3

ולאור הדברים האמורים לעיל כי
מחשבה נגמר מעשה העקידה, ורק לא
תגשמה בעולם המעשה, נמלאת אומר כי
בעולם המחשבה פעל אברהם אבינו אח כל
הגילויים שעתידין בניו לגלות כבוד מלכות
שמים בכל הדורות, ובכח זה שעשה אה"ע כל
הגילויים האלו בכח ובעולם המחשבה, יש
לכניי הכח לגמור המעשה, וכמו שאומר
השפ"א (תרל"ט) המליצה מחשבה עוכה
הקצ"ה מלפני למעשה, שהמחשבה עוכה של
אה"ע, הקצ"ה מלפני למעשה הכנים,
ומעשה זו הוא כהכנה לכניי בכל הדורות, וחו
כונת חז"ל באמרם שמאיל זה לא ילא ממנו דבר
לבעלה, כי בכח כזר הי' במעשה העקידה
ושחיטת האיל גילויים אלו של דוד המלך בעת
שהי' מנן בכנור, וכן בגלוי כבוד מלכות שמים
שהי' בקול השופר דבר סיני ושי"י לעתיד
לבו, הכל הי' נכלל בכח באורו מעשה של
העקידה, ולמעשה הכל הוא חולצה מהעקידה,
שלא כזר נגמר הכל בכח, וכן אלו רואים עוד

2 ויאמר ה' אל אברהם אבינו שער - 54
עיי"ש, וביאור הדברים הם עיי"י דברי חז"ל
מוצא דרש"י (ועי' חרנוס ריב"ט) שדרשו על
הקרא (כ"ז ב') נלכה עד כה - עד כה יהי
זרעך, ומצאנו השפ"א כי בעת שהלך אברהם
לשחוט את יצחק לפולה, ידע כי כל קיום כלל
ישראל תלוי ביצחק, ובעת אשר ישחוט בנו אשר
ממנו עתיד להצטט כלל ישראל, יתבטל כל
הכבוד מלכות שמים אשר עתיד ללאת מבניי,
כי חלית כלל ישראל בעולם הוא לזר מלכותו
* יתצ' בעולם, ולכן הי' נריך אברהם במעשה זו
של העקידה לחקן את כל מה שעתידין בניו
לחקן עד סוף כל הדורות, ושמעשה זה ילא
ממנו כל הכבוד מלכות שמים אשר עתיד ללאת
מבניי בכל הדורות, וחו כונת חז"ל נלכה עד
כה - עד כה יהי זרעך, שזמנעם זו כלך
אה"ע לחקן כל מה שבניי יתקנו עד סוף כל
הדורות.

4 אמר ה' אל אברהם - 54

(א) אותו האיל נברא ע"ש בין השמשות.
ומפני שבאותה שעה חול וקודש משתמשין
בו בערבוביא, כי ערב שבת הוא חול ושבת
חיא כולו קודש, ובבין השמשות חמה
מתחברים זה לזה, לכן כל דבר שיש בו
חתכרות של ארץ ושמים שהוא חול וקודש
משתמשין בו באותו האיל, כי המזבח וכנורו
של דוד וכן אליהו חנביא ותקין של תר
סיני ושל משיח, תרי בולם עשו חבור וקשר
בין השמים לארץ.

6

אפירוש המעשה הזאת מה שהזכרנו הכנים לומר
כי יש דברים נבראו בערב שבת בין
השמשות, דבר זה הזמן של ערב שבת בין השמשות
הוא הנורם, וזה מפני כי שאר בין השמשות שהוא
לא יום ולא לילה, ממה נפשך אם הוא יום הרי הוא
זמן של ששת ימי בראשית ואם הוא לילה גם כן
הוא זמן של ששת ימי המעשה ואין כאן חדוש, אבל
בערב שבת בין השמשות מצד שהוא בין השמשות
של קדושה הוא יותר במדרגה משאר ימי הטבע
שאנים כל כך במדרגה, ואי אפשר לומר שלא יהיה
נברא בו דבר שהי' אינו שבת גמור הוא, ואי אפשר
שיהיה נברא בו כמו שנברא בששת ימי בראשית
שהי' אינו ימי חול גם כן, ולפיכך נברא בערב
שבת בין השמשות דברים שהם למעלה מן הטבע
ואינם טבעיים כמו שנבראו בששת ימי המעשה שכל
אלו דברים אינם טבעיים, וכל זה כי בין השמשות
של ערב שבת הוא למעלה מששת ימי הטבע כמו
שהשבת מצד קדושתו הוא למעלה מן ששת ימי
בראשית, ולפיכך בין השמשות של ערב שבת אי
אפשר שיהיה בלא בריאה כי עדיין לא נכנס השבת
שהוא שביעה גמורה, ואי אפשר שיהיה נברא בו
הדברים הטבעיים שהי' הוא יותר במדרגה מששת

7

ימי המעשה, ולפיכך נבראו בו אלו דברים שאינם
טבעיים לגמרי הם קרובים אל הטבע, כי כל אלו
דברים הם דברים גשמיים ומצד שהם גשמיים הם
דברים טבעיים, ומצד שאינם כמו שאר דברים
טבעיים הם יוצאים מן הטבע ואמר על זה שנבראו
בין השמשות של ערב שבת, וכבר התבאר כי כל
דבר שיש בו קדושה ראוי לו מספר עשרה ואין
קדושה בשפות מעשרה, כמו שהתבאר למעלה כמה
פעמים והוא דבר מבורך מאד, ולפיכך שגו במשנה
עשרה דברים נבראו בין השמשות של ערב שבת,
כי מפני שהזמן של ערב שבת בין השמשות יש בו
בחינים של קדושה במה שהוא יוצא מששת ימי
המעשה שהם חול, ולכן נבראו בזמן זה עשרה דברים,
כמו שנברא העולם בכל ששת ימי בראשית בעשרה
מאמרות מצד שהעולם דבק במדרגת העליון, שמונה
על זה מספר עשרה כמו שהתבאר, וכך נבראו עשרה
דברים מצד הזמן שהוא בין השמשות כי מצד שהוא
בין השמשות יש בו קדושה וכל קדושה שייך אליו
עשרה:
ובפרק מקום שנתנו (פתיים ניד, א') הכי איתא

5 אברהם - 54

הצורה עד שגור על קבלת הכתב, דאין הבריה מה
שנברא עשרה דברים בין השמשות בריאה ממש אלא
שגור הבריה בין השמשות, שאין גראה כי האיל
של יצחק היה חי מששת ימי בראשית עד אברהם,
רק שגור על בריאתו וזהו בריאתו, וכך גזר והאותיות
כפי מה שהן וגזר גם כן קבלת הכתב כמו לדעת ר'

8 The Jigger in the Keg - R. A. Feldman - pp 191, 192

The Torah tells us: "אלה תולדות השמים והארץ בהבראם" — "This is the story of heaven and earth when they were created."³ The Sages say that the word **בהבראם** suggests the reading **בראם ב"ה** — "With [the letter] ה He [God] created them."⁴ This world was patterned according to the spiritual reality expressed by the letter ה, a reality tersely described by the Sages in the heading of this section.

The letter ה, in the script used for writing sacred texts, is formed by combining two other letters, ו and י, with the י turned upside down and placed inside the ו. These two letters by their shapes represent the respective realities of physicality and spirituality. א symbolizes the idea of a point, a thing which has neither length nor breadth, which exists only as an idea in the mind. Spirituality, too, has no physical dimensions, and cannot be perceived by the senses. It can only be apprehended by the mind. Therefore its best representation is a geometric point, or a letter י, which consists essentially of a point of ink. The letter ו, on the other hand, consists of two spreading perpendicular lines, symbolizing the axes of a geometric plane, length and breadth. Thus ו represents the reality of the physical world.

11

The wide, unobstructed opening of the ה is meant to show how easy it is for man to leave his world. The world is like a portico of three walls with the fourth side wide open for all to leave by. Most significantly, in this case the exit is at the bottom; man need only give in to his natural gravity and he will be drawn down and out.

13 א"י ט"ז - י"ד חזקיה - (חזקיה)

הדברים מפליאים. אם יהיה אדם חושב מחשבות גדולות על ענין הנדיבות, ויחדש בו חידושים עמוקים ואמיתיים — לא יקנה על ידי מחשבותיו מידת הנדיבות, ואם יתן לאלף עניים זה אחד — בזה יקנה קנין חזק בנדיבות! הרי מעשים גשמיים יבשים מוליכים מידה ומעלה בלב, ומחשבות עמוקות אולי יעוררו את האדם למעשה נדיבות פעם אחת. אבל קנין בנפש לא נוצר על ידו. זהו פלא. אבל ככה מצאו בעלי העבודה בנסיונם. זהו כחו של מעשה!

סוד זה של המעשה הוא יסוד גדול בתורה.

14 א"י ט"ז - י"ד חזקיה - (חזקיה)

א) כל פעולה, הרגשה, מחשבה או הסכמה, מלבד מציאותה לעצמה, הרי היא עושה השרשה בנפש, והיא נטיעה למעשים והרגשות ומחשבות רבים אחרים, בדומים לה, בין לטוב בין להפכו, וזה לא רק מצד ההרגל בלבד, כי היא שייכת גם בענינים שלא שייכים להרגל, שהלא היא כאמור בגדר נטיעה, וממנה צומחים — בתולדות מתולדות שונים — המעשים הבאים בעתיד, עד שנכון לומר שמציאות האדם ומהותו הם כלל המעשים שעשה והמחשבות שחשב, כי פנימיותו של האדם — נפשו ורוחו — היא בגדר חומר היולי מבחינת יכולתה לקבל צורות שונות, ומעשיו ומחשבותיו הם הקובעים צורתו.

ב) ועיקר זה נוגע — ובטבע — גם לחירות,

והביאור בזה הוא כי מחשבה שלא נתפס במעשה, לעולם חסר בהמחשבה, שא"ל לאדם לאייר במחשבתו בשלימות עשיית הדבר אם לא שיעשה את המעשה בפועל, ולכן אין יכולים לקיים מצוה במחשבה לחוד, וכן אנו רואים באצרכם אצניו שהקפיד דוקא על מעשה המצוה, כי צעת אשר נעטווה על מעשה העקידה כתיב ויצק עלי עולה, ועמד בזה הרמזין למה צקע העלים קודם הליכתו, ולא

באדם, ולכן צקע אצרכם העלי עולה כדי שיביא להמחשבה שלו קיום, ויש להטעים הדברים כי מחשבה כל זמן שלא בא לידי מעשה חסר בהמחשבה, ולכן כל זמן שלא בא הרצון והתשוקה לידי מעשה חסר עדיין בשלימות ההתעוררות, ורק כשצא לידי מעשה ונתגשם אז נעמרה המחשבה ויש לו קיום.

9

ה is a combination of ו and י, representing the idea of spirituality (י) entering into physicality (ו). The purpose of creation is to imbue the material world with the sanctity of the Divine. To fulfil this purpose, the Torah — the blueprint for a spiritual life — was specifically given to human beings, who were created to live in a material world, and not to angels.⁵ It was given to inhabitants of a three-dimensional physical world, possessed of animalistic instincts and drives, and it commanded them to use their free choice to develop, in spite of their physical limitations, a sense of closeness to the Divine. Because the purpose of creation was that there be a world where the spiritual י meets and enlightens the material ו, the world was "created with a ה."

10 The significance of ה extends further, to every detail of its shape. The Sages explain that the wide opening at its bottom teaches a lesson about sin. Although the world was in fact created to be used to worship God, man has the free choice to disregard this purpose and, instead, to use it to worship himself (i.e., to sin) by fulfilling his appetites wantonly and satisfying his lust for glory. However, when man lives so, he fills himself with spiritual impurities which make contact with God impossible for him.⁶ If the world of ה is a world of contact with the spiritual, then illicit use of the world drives man out of it.

12 ז"ל חזקיה - (ק"י)

וידאמר אדני אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבור מעל עבדך. ואיתא מחלוקת בחז"ל (מובא ברש"י), יש אומרים ששם זה קודש הוא והיה אומר להקב"ה להמתין לו עד שירד ויכניס את האורחים, ולמדו מכאן (שברעות לה): שגדולה הכנסת אורחים יותר מהקבלת פני שכינה. וביאור הענין כפי שאנו אומרים תמיד, שאין לנו עסק עם שום עולמות. הדברים הנעלים ביותר נמצאים כאן, בעולמנו זה, התורה — אף היא "תורת העולם הזה" היא. וזהו כל סוד הענין, שגדולה הכנסת אורחים יותר מהקבלת פני שכינה, כי תהא "קבלת פני שכינה" גדולה כאשר תהא, אבל כל זאת הלא הוא מצב של עולמות עליונים. ומצות הכנסת אורחים הלא של עולם הזה היא, כלומר: הכנסת אורחים היא "קבלת פני שכינה" של העולם הזה, ולכן גדולה הכנסת אורחים. ומכאן כל סוד המעשה, כי סוד כל התורה הוא שהיא "תורת העולם הזה".

15 א"י ט"ז - י"ד חזקיה - (חזקיה)

ידועים אנו כי בכל מעשי המצוות לא די במחשבה לבד, שא"ל לאדם ללכת ידי חובתו בעשיית המצוה ע"י מחשבה, שיתבונן בשכלו כל הכוונות של המצוה, ויחשוב כאילו עשה מעשה המצוה, כי המוטל על האדם הוא עשיית המצוה, וע"י עשיית המצוה יכול האדם לפעול יותר מכל הכוונות והמחשבות, [כמו שאנו

22. מִקְדָּח אֲבָנִים — An Altar of stones. When the Temple would be built in Jerusalem, an Altar of stones would be erected to replace the earth-filled wooden one. Those stones may not be cut with iron tools, for iron, as the raw material of the sword, shortens life, while the Altar, by offering people the opportunity of repentance and atonement, lengthens it

(Rashi). The Hebrew word for sword is חֶרֶב [cherev], from the word churban, or destruction, because swords bring destruction to the world. Such a tool has no place in the Tabernacle (Ramban).

The Talmud tells us that uniqueness and "oneness" come from the same source. People's true uniqueness is not in their physical appearance or endowment. Each person's uniqueness comes from God blessing each with a soul that has special potentials and abilities. Each soul can accomplish only its unique task. As a result, there are unique contributions that need to be made to the world, and these can be made only by each individual. Were we unique only in our physical endowments, then we would have conflicts between our respective physical desires. Peace comes from the inherent unity of the spiritual endowments of all human beings. Our souls do not have the physical limitations that our bodies have. Since all souls derive their uniqueness from the same Godly source and are not subject to physical limitation, they can all be unified.

King Solomon said that people's pursuit of their physical desires inherently creates separations between people. Since the physical world is limited and fragmented, striving after material things sometimes allows for agreement between people and at other times creates conflict.

13. וְאִנִּי זָקְנָתִי — Though I have aged. Her actual words in verse 12 were וְאִנִּי זָקְנָה, my husband is old, but for the sake of peace between husband and wife, Scripture [i.e., God] now changed the uncomplimentary reference from her husband to herself (Rashi).

No matter what David experienced — good or bad, bitter or sweet, failure or fortune — he never ceased praising and thanking God. What was the secret of his mysterious ability to rise above every circumstance?

Yonasan Eibenschutz, a man who was himself no stranger to suffering, writes in *Yaaros Devash* that the riddle of David's incessant singing and good cheer can be solved בְּקִינֹר, with the harp. A careful study of the workings of a harp will give us an insight into David's management of troubles and trials and will serve as a model for our own lives.

The harp emits the richest sound when its strings are very taut. The harpist then plucks them, stretching the strings even more tightly before releasing them to vibrate resonantly.

19 External peace can be seen as a barometer of our internal spirituality. To have peace with each other, we therefore need to develop peace within ourselves. When we request peace, we ask God to unify our physical and spiritual selves. We don't want to have separate identities, being in a spiritual mode at certain times and in a physical mode at others. Someone who is at peace with himself integrates his physical and spiritual drives. The Hebrew word for "peace" (shalom) derives from the word meaning "complete." We have true peace when we unify our physical and spiritual sides.

When we say that the only blessing God gives is that of peace, we mean that the most essential blessing He can grant is for our physical and spiritual selves to be integrated with each other. Our physical and spiritual parts should not be at war with each other. We cannot find peace when we attend only to our physical uniquenesses and then try to gratify our physical drives. This makes us similar to everyone else in the world. But when we are able to harness our physical drives to serve our spiritual uniquenesses, then we truly feel at peace, and every moment of life is fulfilling. This situation is truly the greatest blessing anyone can have.

God is One and is not fragmented. The more we emulate God, the more we can receive His blessing. When a Jew finds unity internally and a unity in the external world, then he or she is truly blessed.

והנה עד הקמת המשכן היתה עבודה בכורות, כדכתיב "כי לי כל בכור בבני ישראל וגו'", ביום הכותי כל בכור בארץ מצרים הקדשתי אותם ליי' (במדבר ח'), והענין הוא שכיון שנהג הקב"ה בבכורים הנהגה פריטת ומיוחדת להצילם ביום מכת בכורות, עיי' נתקדשו כביכול אליו ית' ונתקדשו בקדושה יתירה, (ומיכן על האדם לדעת בשעה שרואה כי הקב"ה נוטה אליו חסד פרטי, כי מסוגלת השעה הזאת להתעלות ולהתקדש בה מאד מאד, ונתבאר ענין זה במק"א).

אך משגרה החטא, ניטלה קדושת בכורה מן הבכורים וניתנה לשבט לוי, ושבט לוי נתקדש לעד, כדכתיב "והבדלת את הלויים מתוך בני ישראל והיו לי הלויים" (במדבר ח'), (והיא אחת משבע הבדלות, ע' פסחים ק"ד א' ותוד"ה בעי').

אמנם לא נזכר בכתוב הטעם לקדושת שבט לוי, אלא כידוע שבט לוי לא חטא בעגל, ואף במצרים לא נשתעבדו, ומאז ומקדם הי' שבט לוי מורם מעם. אך יש לומר כי שורש הענין נעוץ בכך שעל ידי יום לידתו של לוי ויום הוסדו של השבט נגרם קירוב הלבבות שבין יעקב אבינו ולא, "הפעם ילוה אישי אלי" "על כן קרא שמו לוי", והשם הזה שאיחד את הפירוד נתקדש לעד ולנצח נצחים.

David saw himself as a musical instrument created for the purpose of making music for God, a music which would be made even sweeter and stronger by tension. Crises tugged at him from all sides; he was torn in every direction by an endless stream of problems and tribulations. While others might dread such difficulties, David saw himself as a harp, whose strings must be pulled tightly to make music — and which, unplucked, remains entirely mute.

Thus, David's approach to affliction is no enigma at all. To him, adversity was not an unwelcome intruder, but rather an essential catalyst for a meaningful life. He sang constantly, under all circumstances, for he was delighted that God endowed him with the strength and skill to make the best of every situation.

There is an idea that a test forces one to discover levels of one's own inner strength which were previously hidden. The difficulty of the test brings out that which would have remained dormant without it. It is not Hashem who discovers what you are capable of when you succeed, it is you! Mystically, the concept here is that of bringing the potential into the actual; before the test there was a level of power in the personality which was potential only, after the test that power has become actual, realized in the personality and in the world. For Avraham Avinu to be able to sacrifice his son is not enough — he must make that ability an action, he must bring it into the world. What counts, in other words, is not what one can do, but what one actually does in life.

כדמצינו בחז"ל בדוכתי טובא, דאז"ל

28

שנן רבי אהרן - קפ"ט

(בראשית רבה ע"א ה'): לא יגרע מצדיק עינו, דוגמא ידיה, לאה תפסה פלך הודיה ועמד הימנה בעלי הודיה, יהודה — ויכר יהודה ויאמר צדקה ממני, דוד — הודו לה' כי טוב, דניאל — לך אלקא דאבהתי מהודה ומשבחא. רחל תפסה פלך שתיקה ועמדו כל בניה בעלי מיסטריין, (בעלי סוד) בנימין — ישפה, יש פה שידוע במכירתו של יוסף ואינו מגיד, שאול — על דבר המלוכה לא הגיד לו, אסתר — לא הגידה אסתר את עמה.

29 The Lonely Man of Faith - L. Soloveitchik - pg 58

Prayer is basically an awareness of man finding himself in the presence of and addressing himself to his Maker, and to pray has one connotation only: to stand before God.* To be sure, this awareness has been objectified and crystallized in standardized, definitive texts whose recitation is obligatory. The total faith commitment tends always to transcend the frontiers of fleeting, amorphous subjectivity and to venture into the outside world of the well-formed, objective gesture. However, no matter how important this tendency on the part of the faith commitment is—and it is of enormous significance in the Halakhah, which constantly demands from man that he translate his inner life into external facticity—it remains unalterably true that the very essence of prayer is the covenantal experience of being together with and talking to God and that the concrete performance such as the recita-

tion of texts represents the technique of implementation of prayer and not prayer itself.¹ In short, prayer and prophecy are two synonymous designations of the covenantal God-man colloquy. Indeed, the prayer community was born the very instant the prophetic community expired and, when it did come into the spiritual world of the Jew of old, it did not supersede the prophetic community but rather perpetuated it. Prayer is the continuation of prophecy, and the fellowship of prayerful men is *ipso facto* the fellowship of prophets.

There are deep correlates of this idea: the *neshamah* (soul) itself is, in a sense, potential, and the mystical understanding is that a *neshamah* without a body cannot effect any change, it must be brought into a body, into the finite, tangible world in order to achieve — potential energy is not enough, action is necessary. Even deeper, we note that Hashem Himself found it necessary to create a world — being able to do so was not enough for Him; He thereby demonstrates to us most powerfully that potential must be made concrete, crystallized into tangible reality.

27 תהיה נשמה - קפ"ט

ומדרגה מיוחדת בנשיונות, שמתוך הנשיונות יהודי הולך וגדל ומתעלה. וכדאיתא במדרש (ב"ר נה, ו) עה"פ והאלקים נסה, רבי יוסי הגלילי אומר גדלו כנס הזה של ספינה, שהוא גבוה מאד ונראה למרחוק. עוד מסמך ע"ז הפסוק (תהלים ס) נתת ליראך נס להתנוסס, נסיון אחר נסיון וגדולין אחר גדולין בשביל לנסותו ולגדלן בעולם כנס הזה של ספינה. שהנשיונות שהקב"ה נתן ליהודי הם מתנה מן השמים לטובתו. שע"י הנשיונות העוברים עליו הוא הולך וגדל. והם מתנה לו ולורעו אחריו, כמו נסיון העקדה שמכחו אנו חיים עד היום, ובכל עת צרה מזכירים את עקדת יצחק לעורר רחמים. וע"פ

30 The difference between prayer and prophecy is, as I have already mentioned, related not to the substance of the dialogue but rather to the order in which it is conducted. While within the prophetic community God takes the initiative—He speaks and man listens—in the prayer community the initiative belongs to man: he does the speaking and God, the listening. The word of prophecy is God's and is accepted by man. The word of prayer is man's and God accepts it.

At a later date, when the mysterious men of this wondrous assembly witnessed the bright summer day of the prophetic community, full of color and sound, turning to a bleak autumnal night of dreadful silence unilluminated by the vision of God or made homely by His voice, they refused to acquiesce in this cruel historical reality and would not let the ancient dialogue between God and men come to an end. For the men of the Great Assembly knew that with the withdrawal of the colloquy from the field of consciousness of the Judaic community, the latter would lose the intimate companionship of God and consequently its covenantal status. In prayer they found the salvation of the colloquy, which, they insisted, must go on forever. If God had stopped calling man, they urged, let man call God. And so the covenantal colloquy was shifted from the level of prophecy to that of prayer.

32 The Art of Jewish Prayer - R. Kitzner - pg 8

God specifically created human beings with physical limitations so that we would not be self-sufficient. He created us with the necessity of praying for our physical and material needs. However, the acquisition of material needs is not supposed to be the only thing that happens when we pray. Prayer has two essential purposes: First, it is to be a vehicle through which we can forge a relationship with God and make Him a reality in our lives rather than an abstract concept. The second purpose of prayer is for us to transform ourselves into more developed people through having to ask God to fulfill our physical and material needs.

34 ²⁷ Abraham arose early in the morning to the place where he had stood before HASHEM. ²⁸ And he gazed down upon Sodom and Gomorrah and the entire surface of the land of the plain; and saw — and behold! the smoke of the earth rose like the smoke of a kiln. ²⁹ And so it was when God destroyed the cities of the plain that God remembered Abraham; so He sent Lot from amidst the upheaval when He overturned the cities in which Lot had lived.

35 Worldmark R. Tak 187-188

It is remarkable that almost all of the mitzvos consist of physical actions — only a very few are performed by thought or attitude alone. This means that the mitzvos function by performance of physical actions which activate effects in the spiritual realm. The action takes place here; the result occurs there. There is no reward here because the reward for a mitzva is the mitzva itself: the reward consists of the effect brought about by that mitzva which is experienced by the neschama in the next world; the change, the growth which takes place in the neschama of the person who performs that mitzva is the reward itself.

* Bonding between this world and the next is effected by mitzvos; the body performs the mitzva, the neschama experiences the result; and since this world is the domain of the body and the next is the domain of the neschama, a bridge is formed between them.

37 Sichel Mussar - R. Shaulsky

R' Chama the son of R' Chaninah said and the Academy of R' Yishmael also taught: As a reward for the three [deeds of Avraham], Israel obtained three things. As a reward for the "milk and butter" [which Avraham served to his visitors] they received manna, as a reward for "and he stood upon them" they received the pillar of the cloud, as a reward for "let some water be taken" they were granted the well of Miriam (Bava Metzia 86b).

33

Ibid - pg 12.

We can't get as excited about someone by simply thinking about them as we can by verbalizing our feelings about them, and to them. When we say something, the power of our words crystallizes our feelings in a way that demands inner clarification. Until something has been committed to words, it can remain a nebulous feeling. Our relationship to God requires that our inner feelings become clear to us and that we use words to express our feelings to connect with Him.

36

Let us look more deeply. When the body is engaged in performing a mitzva, the mind should be focused appropriately — the body must perform its work in physicality while the mind transcends the physical so that the result is the translation of material into spiritual. If the intention of the one performing the mitzva is in fact to perform a spiritual act, an act of Divine service, then the physical action is elevated to the level of spirit, and the bond between material and spiritual has been forged. If, however, the intention is not transcendent at all, the mitzva lives in this world only.

38

* כמה שאדם מוציא הדברים מהבט אל הפועל הוא נהיה יוצר חדשות. הוא

נהיה יוצר תורה ועושה את עצמו. וכך אמרו חז"ל עה"פ. אם בחקותי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אותם — א"ר חמא ב"ר חנינא אם שמרתם את התורה הריני מעלה עליכם כאילו אתם עשיתם עצמכם ועשיתם אותם. א"ר חנינא בר פפי אמר להם אם שמרתם את התורה הריני מעלה עליכם כאילו עשיתם עצמכם ועשיתם אותם" (ויקרא פ"ה ו'). השומר תורה למעשה נחשב לו כאילו יצר את המצוות עצמן. כי כך הוא: קיום המצוות בפועל בשלימות דורשת עמידה בנסיגות רבים וכוונה רבה ודקדוק על כל פרט. עד שקיום המצוה היא יצירה שלמה של האדם, ולעומתה המצוה הכתובה בשלחן ערוך היא עדיין "בכח". ועוד זאת כי האדם המקיים המצוות נחשב לו כאילו עשה את עצמו מחדש. ואכן, המקיים מצוות בשלימות נהפך לאיש אחר. בלי מצוות הוא "אדם בכח"; המעלות הגנוזות בנשמתו אינן יוצאות אל הפועל. כי רק המצוות הן הן סוד ההוצאה אל הפועל הגמור. הרי אומר, כי המפתח לכל העבודה ולכל שלימות הוא המעשה. (עין בזה דעת חכמה ומוסר ח"ג, עמ' קנ"ו, רט וכו', רמז וכו').

39

הן חוקי התורה קבע הקב"ה; השכינה היא ית' מוריד; המעשים המביאים להשגתה הם בידינו לעשותם. אם האדם מישראל מקיים המצוות כתקונן, מוכרח הבורא כביכול להשרות השכינה עליו. כך ציווה וכך גזר. כמו שאין לנו מהלך בקשר המוח עם המחשבה ובמשיכת הלב אחרי המעשה. כך איננו יודעים את